

Mindketten szótlánul álltak

Foky István

*A gesztenyefák kislányos sorokban jöttek és
copfjaik végén ott lapult a lombsátor.
A lovak szemében könny csillogott és ezek
a szomorú könnyek megáztatták a repedt patákat.
Esní kezdett. A tornyok fölött galambok röpökötek.
A sarki tőkmagárus elindult már párszor,
hogy hazamenjen beereszteni a csirkéket, de kopott
kölynyét fejére húzva, párat
szusszantott, s maradt. Esní kezdett.*

*Mindketten szótlánul álltak a boltív alatt.
Ruháik elejét beprűszkölte a nyálás eső és a
magánosság.
Két ember nézte egymást. Semmijük sem közös, csak
ez a végnélküli várakozás, hogy külön-külön elinduljanak.
Topognak, nézelődnek. Nem feszélyezteti őket, hogy
a magasabb fiú, az alacsonyabb lány. Szamárság
lenne minden bizonytalansága a lánynak,
amiért a fiú köhög, még nem tüdőbajos, nem igaz?*

*A fiú kezében táska. A szélén kirojtosodott.
Olyan, mint ott túl, az az elázott fiákerosló. Az apja
bíztá rá, mielőtt meghalt, az esztergapaddal együtt, mely
megtisztítva pihen most a gyárban.
A lány kezében félkilónyi kenyér. Még gomolyog
belőle a pára. A lány mosolyog. Mint paprikán a só
kánikulában, megolvad arcán a fiúnak is a komorság.
Maszatos olajos kezét kidobja az ég darabkája alá
és odaszól: „Már csendesül...”*

*Mindketten szótlánul álltak. Én az oszlop másik felén, mint
komor hétköznap, csak álltam és kötekedett velem az élet.
Amit láttam (így észrevétlen) megmosolyogtam és
gondoltam, ellépek, de*

*ott előttem együtt ment a
táskával és kenyérral az utca. A gesztenyefák kislányos
sorokban már messze mozogtak. A ló szemében a könny kiszáradt
és a napfény aranyat hintett már a fiataloknak.
Az előbb még mindketten szótlánul álltak.*